

POSTANOWIENIE

Dnia 10 stycznia 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Teresa Flemming-Kulesza (przewodniczący)

SSN Józef Iwulski

SSN Roman Kuczyński (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku E. F.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.
o wysokość świadczenia,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 10 stycznia 2005 r.,
zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Apelacyjnego w K.
z dnia 7 lipca 2004 r., sygn. akt III AUa .../03,

oddala zażalenie.

U z a s a d n i e n i e

Wyrokiem z dnia 10 marca 2004 r. Sąd Apelacyjny-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. w częściowym uwzględnieniu apelacji wnioskodawcy E. F. zmienił wyrok Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. z dnia 3 kwietnia 2003 r. i poprzedzającą go decyzję Oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w K. z dnia 19 sierpnia 2002 r., w ten sposób, że zobowiązał organ rentowy do przeliczenia emerytury wnioskodawcy przy zastosowaniu do obliczenia składnika wynoszącego 24% kwoty bazowej obowiązującej w dniu 5 marca 1998 r., poczynając od dnia 29 lipca 2002 r., w pozostałym zakresie apelację oddalił.

Powyższy wyrok wnioskodawca zaskarżył kasacją opartą na zarzutach naruszenia prawa materialnego – art. 8 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 października 1991 r. o rewaloryzacji emerytur i rent, o zasadach przyznawania emerytur i rent oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 104, poz. 450 ze zm.) oraz art. 21 ust. 1 pkt 1 i art. 53 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 162, poz. 1118 ze zm.). Jako okoliczności uzasadniające rozpoznanie kasacji skarżący wskazał naruszenie zasady państwa prawa, prawidłowego wymiaru sprawiedliwości, nieuwzględnienie słusznego interesu obywatela.

Postanowieniem z dnia 7 lipca 2004 r. Sąd Apelacyjny w K. odrzucił kasację wnioskodawcy z uzasadnieniem, iż wskazane okoliczności nie odpowiadają wymaganiom z art. 393 k.p.c. i kasacja w istocie nie wypełnia obowiązku z art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c., a nadto nie zawiera uzasadnienia wskazanych podstaw kasacyjnych tzn. nie wykazuje, na czym polega wadliwa wykładnia Sądu drugiej instancji wymienionych przepisów prawa materialnego, a także jak – zdaniem skarżącego – przepisy te powinny być rozumiane.

Powyższe postanowienie wnioskodawca zaskarżył zażaleniem.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje:

Zażalenie jest nieuzasadnione i podlega oddaleniu. Przepis art. 393³ § 1 k.p.c. wymaga, aby kasacja zawierała m.in. przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie (pkt 2), jak i przedstawienie okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie (pkt 3). Kasacja w przedmiotowej sprawie dotknięta jest obydwoima tymi brakami, a są to braki nieusuwalne (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 października 1997 r., II CKN 404/97, OSNC 1998 nr 4, poz. 59, z dnia 21 marca 2000 r., II CKN 711/00, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 151, z dnia 9 listopada 2000 r., II CKN 1385/00, OSNC 2001 nr 3, poz. 51). Kasacja bowiem nie zawiera żadnego uzasadnienia wskazanych w niej podstaw, to znaczy nie wywodzi, na czym polega niewłaściwe zastosowanie wymienionych przepisów prawa materialnego, jak powinny być one zastosowane w sposób właściwy, czy też na czym polega ich błędna wykładnia i jaka miałyby być wykładnia prawidłowa. Już tylko ten brak czyni kasację niedopuszczalną. Dotknięta jest też ona kolejnym brakiem w postaci nieprzytoczenia okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie. Za okoliczności takie nie mogą być uznane „naruszenie zasady państwa prawa, prawidłowego wymiaru sprawiedliwości,

nieuwzględnienie słusznego interesu obywatela”. Wstępne badanie kasacji pod kątem dopuszczenia jej do rozpoznania (art. 393 k.p.c.) odbywa się przed podjęciem oceny, czy przytoczone w kasacji podstawy są usprawiedliwione (art. 393¹¹ – art. 393¹³ k.p.c.). Sąd Najwyższy powinien zatem dysponować argumentami strony skarżącej, które jej zdaniem uzasadniają przyjęcie kasacji do rozpoznania, jednakże argumenty te winny nawiązywać wprost do treści art. 393 k.p.c., a zatem powoływać się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (co polega na przytoczeniu jego treści i wskazaniu argumentów prawnych, które z reguły prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych) i wskazywać potrzebę wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów (co wymaga przedstawienia tych rozbieżności i wykazanie, że przepisy je wywołujące nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowej judykaturze). Bez tych argumentów kasacja byłaby środkiem odwoławczym niezupełnym, a selekcja wnoszonych kasacji dokonana przez Sąd Najwyższy, w ramach przedsądu, zbyt dowolna. Dlatego też tak ogólnie przedstawione okoliczności, mające uzasadniać rozpoznanie kasacji jak w przedmiotowej sprawie, usuwają się spod wstępnej kontroli dopuszczalności kasacji do rozpoznania, co skutkuje stwierdzeniem niedopuszczalności takiej kasacji, a tym samym jej odrzucenie.

Z powyższych motywów Sąd Najwyższy na podstawie art. 393¹⁸ w związku z art. 393¹⁹ i 385 k.p.c. postanowił, jak w sentencji.